

SỬ DỤNG VŨ KHÍ

(Trích Bút Ký – Chương 1997) Châu Nhật Tân Ph.D.

... Cuộc thi thố đã bắt đầu kéo dài từ đầu năm 1999. Ngồi từ Đại Hùng Linh Điện, một Linh Điện vừa được thành lập trong vòng vài tháng, tôi quan sát khắp mọi nơi để cùng góp một tay cho các pháp hữu ra khỏi cuộc sàng sẩy này. Có nơi sự thử thách diễn ra bằng kinh tế, có nơi thì lâm vào hoàn cảnh chính trị không được sáng sửa, có nơi thì đạo đức bị suy đồi, có nơi thì bị các Chư Vị trực tiếp thâm nhập, có nơi nhiều lắm mà không thể nào kể xiết được. Tôi điều động, rồi chỉ đường, rồi báo động. À! Bên Úc chuẩn bị có chuyện, mình phải thông báo. Ở Việt Nam đã có chuyện rồi, đây là cách gỡ.....! Anh Lân bên Pháp gọi đến dự định trình sự việc:

- Thưa Thầy!....
- Chuyện bị nhập phải không?
- Ủa? Sao Thầy biết?
- Thầy đang quan sát bên đó, anh làm như vậy, như vậy,....

Những làn gió thử thách ấy đã không chừa một nơi nào rồi bắt đầu tiến dần vào khuôn viên của Đại Hùng Linh Điện. Chuyện kỳ thị nổi lên, chuyện phân biệt chủng tộc, chuyện phân biệt tôn giáo, rồi cái đà của nó tăng mãi không dừng lại kéo các băng đảng, các giáo phái chống đối trong khu vực, các nhóm phân biệt chủng tộc,... và cuối cùng thì lôi kéo đến chính quyền vào cuộc.

Những cuộc tấn công vào Đại Hùng Linh Điện không chừa ở dạng nào. Từ đặc công, dân vận, khủng bố, đặt bom,... người chống đối đã kết hợp với nhau thành một khối liên hoàn. Họ làm một cách để loại bỏ cái gia cư Á Đông trong khu phố này ra khỏi chỗ của họ.

Cuối cùng, tôi phải dùng tiểu thuật để có được chính quyền mà loại bỏ tất cả những sự chống đối khác để tái lập trật tự tại khu vực của Đại Hùng Linh Điện.

Sau đây là một bức thơ dịch từ bức thư bằng Anh ngữ mà tôi gửi đến chính quyền để các vị thấy được diễn biến một phần nào hoàn cảnh lúc đó:

Buena Park, ngày 4 tháng 7 năm 1999

*Kính gửi: Ông Jack W. Mauller
Thị Trưởng thành phố Buena Park*

*Tướng Richard M. Tefank
Cảnh Sát Trưởng thành phố Buena Park*

*Bà Patsy Marshall
Nghị viên hội đồng thành phố Buena Park*

*Thưa các vị,
Trước hết, tôi xin kính chúc các vị có một ngày Quốc Khánh tốt đẹp.*

Thật là khó khăn cho tôi khi viết lên lá thư này bởi vì tôi không muốn làm phiền các vị là những chức vụ cao cấp của thành phố. Với nhiều vấn đề quan trọng khác cần phải giải quyết. Dẫu biết thế nhưng tôi lại không biết ai, nơi đâu có thể giải quyết được những sự sách nhiễu, tấn công từ nhiều hướng đến với chúng tôi mức độ ngày một tăng. Vì vậy, tôi khẩn thiết yêu cầu các cấp chính quyền giúp đỡ để làng xóm chúng tôi được sống trong cảnh yên bình.

Tôi là Châu Nhật Tân, công dân Hoa Kỳ hiện sống tại thành phố Buena Park. Là một người công dân, tôi luôn tôn trọng luật pháp và chính phủ. Tôi chưa từng bị kết án, tù tội kể cả tôi chưa từng bị phạt về giao thông từ hơn 10 năm nay kể từ khi tôi bắt đầu lái xe. Tôi tôn trọng và mang ơn tất cả người Mỹ và chính phủ Hoa Kỳ đã cho tôi sống trên một xứ sở tự do. Với lòng biết ơn này, kể từ khi tôi đặt chân lên mảnh đất Hoa Kỳ, tôi đã cố gắng xây dựng đất nước này bằng tất cả những gì tôi có thể làm được.

Trong khoảng thời gian hơn 10 năm qua, tôi đã giúp cho hàng ngàn người tại Hoa Kỳ và hàng triệu người tại các quốc gia khác sống một cuộc sống đạo đức và thành thật. Tôi làm việc cật lực để giúp cho các thanh thiếu niên rời xa con đường tội lỗi, băng đảng, tôn trọng luật pháp và trở thành những công dân tốt. Tôi đã từng giúp cho nhiều người vô gia cư, thất nghiệp tìm được việc làm và bắt đầu cuộc sống mới; giúp cho hàng trăm thanh thiếu niên băng đảng trở lại học đường và làm lại cuộc đời. Tôi cũng giúp cho chính phủ Hoa Kỳ, học khu Los Angeles, Chương trình cho người tỵ nạn, chương trình huấn nghệ, vân vân và tôi đã được khen thưởng bởi Quốc hội Hoa Kỳ, Thống Đốc tiểu bang, học khu Los Angeles, vân vân.

Tôi và gia đình gần đây đã dọn về Buena Park số nhà ... đường ... và chọn nơi này làm nơi thường trú kể từ tháng 8 năm 1998. Cũng kể từ ngày đó, gia đình tôi bắt đầu bị tấn công, sách nhiễu từ mọi mặt. Chúng tôi đã cố gắng tối đa để hòa đồng với chung quanh nhưng không hiểu tại sao sự sách nhiễu vẫn luôn liên tục diễn đến.

Dưới đây, tôi liệt kê một số dữ kiện đã xảy ra mà số lượng dữ kiện xảy ra chỉ trong một thời gian thật ngắn đó là hiện tượng bất bình thường và mong mỗi sự giải quyết của các vị.

1. Vợ tôi là một nghệ nhân. Tháng 9 năm 1998, sau khi xem cuốn phim hoạt họa Mu Lan về (Hoa Mộc Lan), cô ta đã làm nên hai cột rồng trong khuôn viên nhà

tôi. Ông Max Schulman, người hàng xóm đối diện đã đến và ông ta tỏ ra không hài lòng về cột rỗng...

2. Ông Mike Hudson, thành viên của thành phố, làm việc tại bộ phát triển cộng đồng đã đến và hỏi chúng tôi giấy phép để làm các cột điện. Chúng tôi trả lời, chúng tôi không làm cột điện. Trong cùng ngày Max đến hỏi chúng tôi, thành phố có đến hỏi giấy phép chúng tôi không?

3. Tháng 9 năm 1998, tôi mời tất cả lối xóm và gia đình đến chung vui với chúng tôi trong buổi tiệc tân gia. Khi Max đến, ông ta thấy chúng tôi có 1 số con rùa mà chúng tôi mua tại tiệm bán thú nuôi. Max hỏi chúng tôi có giấy phép cho rùa không?...

4. Tháng 10 năm 1998, Max, người hàng xóm đối diện đến và đòi chúng tôi phải cắt một số cành cây ở trước vườn chúng tôi bởi vì lá của nó rụng xuống bên sân của ông Bill, người hàng xóm cạnh nhà. Chúng tôi đã thỏa mãn ngay sự đòi hỏi đó. Điều đáng nói là cây này mọc nơi đó đã hàng chục năm rồi mà chưa từng bị cắt.

5. Nhiều thư nặc danh đã được gắn lên xe chúng tôi và nhiều nơi khác như:

- Tụi Việt Nam tụi bây đã chiếm cả Garden Grove, nay tụi bây muốn chiếm nơi này à?
- Phật đã sống, Phật đã dạy, Phật đã chết. Nên nhớ Phật đã chết.
- Còn nhiều lắm!...

6. Kể từ tháng 10 năm 1998 cho đến nay, có rất nhiều cú phone gọi đến nhân danh cảnh sát và đòi chúng tôi cho tiền.

- Họ xin tiền và nói với tôi là đừng có nói là mày không có tiền.
- Còn nhiều lắm!...

7. Tháng 4 năm 1999, học khu Pleasant Grove đã bán cho chúng tôi xe bus của trường. Trước khi chúng tôi mua xe, họ có giải thích cho chúng tôi là chúng tôi có thể đậu xe này trong nhà tôi thuộc khu dân cư bởi vì chúng tôi chỉ mua cho gia đình sử dụng chứ không cho mục đích thương mại. Chúng tôi đã đậu xe trong nhà chúng tôi và Max bắt đầu than phiền về chiếc xe bus mà không cần biết rằng cả xóm chúng tôi có nhiều nhà có xe bus lớn (Xin xem hình số 1 và 2).

8. Max luôn luôn dùng nhiều lý do để vào nhà chúng tôi, ông ấy thường mượn có là cho chó chúng tôi ăn mà kiếm chuyện để hạch sách. Ông ta bắt đầu than phiền về những con thú trong nhà chúng tôi nuôi và thắc mắc tại sao nhà chúng tôi lại có máy computer (?).

9. Tháng 4 năm 1999, nhân ngày giỗ của cha tôi, theo phong tục của chúng tôi, chúng tôi mời gia đình đến hội họp. Max hỏi tôi tại sao nhà tôi có nhiều người đến? Tôi trả lời là ngày giỗ của cha tôi. Kể từ ngày ấy, Max thường rêu rao rằng nhà tôi tức là nhà thờ, nhà chùa.

10. Tháng 4 năm 1999, Max đòi chúng tôi phải bỏ các con chim của mẹ vợ tôi và các con thỏ của vợ tôi, nhưng cách không xa nhà của Max, một nhà hàng xóm khác có nhiều chuồng thỏ được đặt trước nhà của họ mà không một ai than phiền cả (xin xem hình số 3).

11. Tháng 4 năm 1999, Bà Cleo Masingill, chuyên viên của Code Enforcement đến, bà nói với chúng tôi, bà đến vì hàng xóm than phiền và đòi chúng tôi phải cho hết các thú nuôi trong nhà và phải đem cân chiếc xe bus xem có hợp pháp được đậu tại nhà không

Ghi chú: Nhân viên và giám đốc của Bộ lộ vận bảo đảm với chúng tôi, chúng tôi không cần cân xe bus và chúng tôi có thể đậu tại nhà chúng tôi một cách hợp pháp. Tuy nhiên để giữ hòa khí hàng xóm, chúng tôi đã mượn một nơi khác để đậu xe bus.

12. Max liên tục vào nhà chúng tôi và nhìn vào cửa sổ. Tháng 4 năm 1999, cô T, một cô gái trẻ trong nhà chúng tôi đang thay đồ, bất chợt cô thấy Max nên cô đã gọi cảnh sát. (Incident số 9BU 20383).

13. Ngày 7 tháng 6 năm 1999, con của ông Bill, nhà hàng xóm bên cạnh, cùng với Max đã nấp sau những chiếc xe, lén chụp hình các em nhỏ con em của bạn bè, thân nhân tôi. Các bậc cha mẹ đã rất bất bình và lo ngại cho sự an toàn của con em họ. Tôi đã yêu cầu bà Patsy Marshall, nghị viên của hội đồng thành phố thu lại phim và hình để đề phòng những khả năng bắt cóc, sách nhiễu tình dục có thể xảy ra.

14. Ngày 13 tháng 6 năm 1999, nhiều người đang đêm đến nhà tôi đào và lấy đi một cột rỗng và phá đi cột còn lại. Chúng tôi đã gọi cảnh sát (Incident # 9BU 0029749)

15. Nhiều sự việc liên tiếp xảy đến gia đình tôi, theo lời khuyên của một người hàng xóm từng là quân nhân trong quân đội khuyên chúng tôi nên có súng để tự bảo vệ khi có cướp vào nhà. Ngày 14 tháng 6 năm 1999, tôi đến tiệm bán súng B&B tại thành phố Westminster để mua một khẩu súng mặc dầu bản thân tôi không biết sử dụng súng.

16. Ngày 25 tháng 6 năm 1999, sau 10 ngày chờ đợi xét lý lịch để nhận súng. Tôi mang súng về nhà và đặt nó tại nhà bếp, vì tôi nghĩ rằng nhà bếp của chúng tôi là nơi an toàn nhất và ít có người qua lại trong nhà nhất để cất súng.

17. Ngày 27 tháng 6 năm 1999, 2 ngày sau khi tôi mang súng về nhà, 3 cảnh sát viên đã đến nhà tôi và đòi chúng tôi dẫn họ đến nơi cất súng. Họ nói hàng xóm đã gọi họ đến. Khẩu súng được đặt ở chỗ khó có thể thấy được từ bên ngoài ngoại trừ có một ai đó trèo qua bức tường cao hơn 2 thước của nhà tôi rồi nhìn vào. Chúng tôi vẫn lịch sự mời cảnh sát vào nhà mà không cần đòi hỏi họ trình giấy án của tòa để có quyền vào nhà. Tôi đã cho họ xem súng của chúng tôi cùng tất cả những giấy tờ chứng minh hợp lệ.

18. Nhiều sự kiện luôn xảy đến đã phá hoại cuộc sống an bình của chúng tôi. Tôi mong mỗi rằng chính phủ và cảnh sát giúp đỡ chúng tôi chấm dứt tình trạng này. Họ cố tình phá hoại cuộc sống của chúng tôi, họ liên tục đặt chuyện rồi gọi cho cảnh sát, chính quyền, kể cả băng đảng và ăn cướp đến làm phiền, sách nhiễu chúng tôi ngày lẫn đêm. Gia đình chúng tôi hy vọng rằng các vị chỉ dẫn cho chúng tôi tìm ra một giải pháp!

*Trân trọng,
Tiến Sĩ Châu Nhật Tân*

(Ghi chú: Người chống phá còn đánh cắp thư bưu điện gửi đến nhà và mạo danh là người trong gia đình gọi đến các công ty cung cấp điện nước để yêu cầu cắt điện và nước...).

Trong khoảng thời gian mà khu vực Đại Hùng Linh Điện có nhiều chuyện chèn ép, khiến cho Tiến trong nhà bức mình. Tiến cứ xin lệnh tôi, cho phép nó bắn bỏ tất cả những ai xâm nhập bất hợp pháp vì đã có nhiều người lén đột nhập vào, có người tạo sự khủng bố tinh thần như đặt bom,... Tôi cứ dần cái lòng sát của nó xuống, nó cứ một hai muốn sử dụng vũ khí. Tôi nói với nó:

- Mày có thể bắn được mười người, một trăm người, một ngàn người được không? Bắn xong thì có dám bảo đảm là không còn chuyện xảy ra nữa không?

Tiến vẫn còn hậm hực trong lòng, vẫn muốn sử dụng vũ khí. Nó muốn thành lập các lực lượng Hộ Giáo và các đệ tử trẻ với đầy nhiệt huyết đều muốn tham gia lực lượng này. Tôi chịu theo vì căn cơ của các vị này là vậy. Tôi dạy tiếp:

- Tiến! Mày có biết cách bắn súng không?

Tiến khinh khỉnh không thèm trả lời. Tôi hỏi nó:

- Có bao giờ mày bắn một phát đạn mà rớt hết tất cả các mục tiêu không?

- Tui không cần biết, phải ra tay chứ không tụi nó sẽ làm tới!

- Anh Tư sẽ dạy cho Tiến, làm cách nào để sử dụng vũ khí. Sử dụng súng nhưng không có nghĩa là phải bắn súng.

Tôi suy nghĩ, đắn đo trước khi quyết định mua súng. Cố Tổng Thống Hoa Kỳ, Thomas Jefferson, tức Thành Hoàng Địa Chủ của Hiệp Chủ Quốc Hoa Kỳ có đến gặp tôi:

- Xin Thầy cẩn thận trong quyết định mua súng.

Tôi biết, nhưng tôi vẫn hỏi để xem ý kiến của vị này:

- Vị đã nghĩ đến điều gì mà vị nói với Thầy là nên cẩn thận?

- Chung quanh Thầy đâu cũng là kho thuốc súng, sợ mang vũ khí về sẽ sinh chuyện.

- Vị nói “kho thuốc súng” có nghĩa là sao?

- Tiến, Bibi, T và cô là những kho thuốc súng đang kể bên Thầy!

- Thầy biết! Đó là điều Thầy đang suy nghĩ nhưng hiện tại Thầy cần súng để bỏ trận mà bình được thiên hạ bên ngoài.

- Nhiều khi thiên hạ chưa bình được mà nhà mình lại có chuyện!

- Đó là điểm Thầy đang lo đây! Vị có cao kiến gì?
- Cũng tùy nơi Thầy! Tôi không có ý kiến nào để gỡ tình thế này cả. Tôi chỉ ngại cho sự an toàn của Thầy và người trong nhà mà thôi!
- Nếu người ta có tâm sát thì sớm muộn gì tâm sát ấy cũng lộ ra. Có vũ khí hay không có vũ khí trong tay thì cũng vậy, nếu tâm sát còn thì 1 cây tăm xỉa răng, một cây viết cũng là vũ khí được. Cũng tùy nơi mình lèo lái mà thôi. Thầy cần vũ khí để bố trận, sau khi hết cần, Thầy sẽ giải quyết nó.
- Cũng tùy vào sự lèo lái của Thầy.

Hôm sau, tôi đi mua súng. Tôi lựa súng trận mà trông phải thiệt là cô hồn và rẻ tiền. Tôi chọn cây AK của Nga. Sau 10 ngày điều tra lý lịch, tôi mang súng về nhà. Tôi nói với Tiến:

- Mày coi anh Tư bố trận nè! Để học cách của anh Tư xài súng.

Tôi đặt cây súng sau nhà bếp mà tôi biết kẻ đối nghịch sẽ nhìn vào nhà qua cửa sổ của nhà bếp. Rồi đặt chung quanh hàng loạt súng giả khác trông cũng y như súng thiệt, rồi gươm, rồi dao, rồi côn, rồi mã tấu bày cả ra. Tôi nói với Bibi, Tiến và T:

- Vài ngày nữa cảnh sát sẽ tới.

Cảnh sát chắc chắn sẽ tới vì người có tà tâm theo dõi, len lén như ăn trộm, khi họ thấy súng và một lô vũ khí đàng đàng sát khí như vậy thì họ sẽ nghĩ đến số phận của họ, họ biết họ sẽ là nạn nhân của những vũ khí chờ xung trận này, nên họ phải ra tay trước, đặt điều và vẽ vờ với cảnh sát để giải quyết một đồng vũ khí của tôi.

Quả vậy, 2 ngày sau cảnh sát đổ ụp đến. Họ đòi vào xét nhà. Cảnh sát nói trong nhà tôi tàng trữ vũ khí bất hợp pháp,... cô T chặn cửa lại, không cho họ vào và bắt họ phải trình án lệnh của tòa. Tôi đi ra, mời họ vào nhà và nói nhỏ với T:

- Đối với họ, án tòa lấy không có khó!

Cảnh sát hùng hùng, hổ hổ, đi xâm xâm vào nhà như đang khám phá một vụ án lớn vậy, họ đến nơi để vũ khí thì toàn bộ bị bật ngửa vì họ biết về súng, họ biết tất cả là đồ giả, chỉ một cây là thiệt mà được bán rất thông thường ở ngoài tiệm súng (vào thời điểm năm 1998). Họ cũng không sờ tay vào súng mà lật đặt chạy ra khỏi nhà, cũng không cần quan tâm xem những giấy tờ hợp pháp của cây súng mà tôi đưa cho họ. Họ biết là họ bị hớ rồi về tội xâm phạm gia cư bất hợp pháp và vi phạm dân quyền.

Hôm sau, tôi đến cơ quan cảnh sát, tòa thị chính của thành phố, gặp mặt các vị dân cử,... đưa lá thư trên cùng những photo copy của các cấp chính quyền, giải thưởng của quốc hội,... đã gửi cho tôi hơn 10 năm về trước. Trước mặt vị cảnh sát trưởng, tôi đã không nêu tên viên cảnh sát nào vào nhà, tôi không đòi số incident, không đòi báo cáo gì cả. Trong một đất nước dân chủ mà chiêu bài “dân quyền” luôn được xem hàng đầu, sự kiện người của hành pháp xâm nhập

gia cư bất hợp pháp nhất là gia cư của người có quan hệ với quốc hội, cơ quan lập pháp thì đó không phải là chuyện nhỏ.

Vài ngày sau, sau khi điều tra xong lý lịch của tôi, các cấp chính quyền họ sửng sốt vì hơn 10 năm về trước, lúc tôi vừa 20 tuổi, tôi đã bắt đầu vận động với chính quyền, có ảnh hưởng với chính quyền một số nước và ngay cả tại diễn đàn của Liên Hiệp Quốc nữa. Hơn nữa, tôi là ân nhân của người Mỹ, chứ không phải là người đến đây để giành lấy quyền lợi của người Mỹ. Họ hú hồn vì tôi đã không kiện họ mà để dành cho họ một con đường sống.

Một lần nữa, tôi khâm phục Đức Ngài, vì người đã dạy cho tôi luôn luôn phải làm đúng, không được làm sai hay vi phạm luật pháp chi cả. Ngài đã làm gương cho tôi thấy mỗi khi Ngài đi thăm nhà Pháp Hữu nếu phải đi ngược đường, Ngài thường xuống xe đi bộ, cho dù nhà của vị này ngay ở góc đường. Đi ngược chiều nán một chút để đỡ mỗi chân, Ngài cũng không làm. Theo gương của Ngài nên suốt cả quá trình sống của tôi, tôi đã không làm một điểm gì sai cả nên không có một ai có thể bắt bẻ được gì cả. Vì thế mà tiếng nói của mình là mạnh.

Các cấp của chính quyền, từ thị trưởng, dân biểu, cảnh sát,... cứ lần lượt thay phiên nhau đến thăm hỏi tôi mà tỏ tình đoàn kết. Nhất là cảnh sát, họ tìm những nhân tuyển có liên quan một tí xíu gì với tôi như từng tốt nghiệp chung một trường đại học,... đến làm quen với tôi và tạo sự giao hảo,... Thị trưởng cũng đến nhà tặng hoa, hội đồng thành phố đã thu thập những chứng cứ do người khác tố cáo cũng giao đến cho tôi và họ cho tôi xem những hồ sơ khác liên quan đến khu vực của Đại Hùng Linh Điện.

Thời gian đó, một tôn giáo lớn trên thế giới là Hindu (Ấn Độ Giáo), có thể họ tìm ra một điểm gì ở thành phố Buena Park này nên họ xin mở ra headquarter (cơ quan trung ương) của họ tại thành phố và bỏ ra hơn 500 triệu Mỹ Kim cho dự án. Họ đã bị thành phố bác đơn vì không muốn một màu sắc tôn giáo Á Đông trong thành phố. Ngược lại, với Đại Hùng Linh Điện, hội đồng thành phố dư biết đây là một tổ chức tôn giáo, vì có danh xưng, có cờ, có sắc áo, có báo chí (họ giữ đầy đủ các tài liệu này),... họ lại phê trong hồ sơ: “Đây không phải là nhà thờ”.

Mọi chuyện đã được giải quyết xong. Tôi nói với Bibi, T, đặc biệt là Tiến:

- Mình đã có được chính quyền mà không cần phải bắn một phát súng nào cả. Đó là cái cách sử dụng vũ khí đúng nhất. Cũng cảm ơn những kẻ đối nghịch đã cho mình mượn phương tiện của họ.

Trong thời gian tôi dồn sức lực vào việc bảo vệ cho đầu tàu, các nơi khác đã bắt đầu có triệu chứng thoái chuyển. Đại đa số các đệ tử, các vị cũng không qua được thử thách. Bởi vậy, khi sóng gió tại khu Đại Hùng Linh Điện được yên tôi bắt tay vào giải quyết chuyện ở Việt Nam. Hai tuần sau thì Việt Nam yên tôi nói với cả nhà:

- Thiên hạ đã được thái bình nhưng sẽ không có cảnh “thiên hạ thái bình” nơi đầu tàu đâu vì đầu tàu phải lướt sóng mà bước thêm một bước mới.

Thật vậy, bốn chữ “Thiên Hạ Thái Bình” sẽ khó có thể có ở trên vũ đài mà đầu tàu chính là một vũ đài. Từ khi tiếp nối chân Đức Ngài đến bây giờ, tôi chưa hề hưởng được 4 cái chữ này theo ý nghĩa của đời. Trận thử thách để bước một bước mới đã được dàn ra. Ngay từ ngày 13 tháng 6 năm 1999, một cột rỗng trong 4 cột rỗng tại Đại Hùng Linh Điện đã bị gian phi kéo đi. Tôi biết đây là tiếng pháo hiệu của làn bão táp kể nữa sẽ tiến vào Đại Hùng Linh Điện...

Viết thêm vào ngày 31 tháng 5 năm 2007

Kể sau ngày 25 tháng 6 năm 1999, những mũi dùi lớn nhằm vào ĐHLD đã được dứt điểm. Phía chính quyền đã đổi thái độ, các băng đảng, nhóm kỳ thị,... dựa vào chính quyền cũng không còn “đất” để hành sử nữa, vì mọi cử động của họ sau đó nếu có đều là bất hợp pháp vì mình đã giành được cái thế hợp pháp của họ lúc trước.

Mark là 1 cư dân sống tại Buena Park lâu đời, trên 50 năm. Ông ta từng nhiều lần tranh cử chức vụ Thị Trưởng và luôn vận động để được vào Hội Đồng Thành Phố nhưng không được nên ông luôn thích “action” để kiếm điểm, lập công và luôn tìm cơ hội để xác định quyền của mình.

Tuy vậy, “trận đánh” vẫn còn lại rải rác ở nhiều mặt cho đến cuối năm 2000 mới dứt hẳn. Nhưng chiều hướng đã đổi khác, vì mỗi khi chính quyền bị áp lực của người ta, chính quyền cấp thành phố, cấp county mỗi khi đến ĐHLD để điều đình thì họ thường xưng họ là “Vovologist” tức tín đồ của VVQN. Dầu họ không là pháp hữu của VVQN nhưng hành động của quý vị đó cũng cho thấy họ đã xuống nước nhiều.

Bên cạnh đó cũng còn nhiều “mặt trận” khác mở ra, đủ diện hết. Giống như trước khi mình đến đây, hay trước khi mình ra đời, mọi chuyện chung quanh đã được dàn sẵn, bố trí sẵn hết vậy. Nhưng chuyện càng khó thì Pháp Đạo mình bước thêm 1 bước.

Sau đó ít lâu, Mark chết, Thầy có triệu chơn linh của ông ta đến ĐHLD, Thầy cho ông ấy biết, ông là người Mỹ, sống kỳ cựu ở đây, quan hệ rộng, có thể xách động chính quyền, các tổ chức tôn giáo, băng đảng,... cũng không làm gì được mình, xoay đầu nào cũng không làm nổi mình, chính họ nói chuyện với nhau: “Tội mình đã không đánh nổi tội Việt Nam. Mình thua Việt Nam trên đất Việt Nam nay mình thua nó ngay trên đất của mình...”.

Thầy cho chơn linh ông Mark biết, Thầy có thể xoay được ý của tội nó, chuyển kế hoạch của tội nó lẫn những lực lượng của tội nó dùng theo hướng đặt để của mình, thì với cá nhân của ông ấy, Thầy có thể chuyển bất kỳ cái gì đến với cuộc đời ông, đó là chuyện không khó. Ngày nay, ông ta đã chết, Thầy lệnh cho các Chư Vị mang chơn linh đến và chỉ cho người đó thấy thêm 1 điểm nữa là ngày

cả khi đã chết, bên kia thế giới, Thầy cũng có khả năng đưa ông ấy đi bất kỳ nơi đâu. Thầy vẫn vói được cả bên kia thế giới.

Thầy cho ông ấy biết khả năng của mình cả trong hữu vi lẫn vô vi để họ thấy rằng, mình không làm gì họ, không có nghĩa là mình sợ họ mà ngược lại mình có thể làm bất kỳ những gì mình muốn. Thầy không muốn ra tay, vì Thầy đến đây để tạo phước lành cho xứ sở này, không lẽ đến nơi tạo phước lại phải chiến tranh để nhổ sạch những cọng cỏ cản đường sao? Mình nhịn là vậy, nhịn để hành đúng những gì Thiêng Liêng muốn.

Từ đó, Thầy cho ông ta biết, đời sau nên sống cho đẹp 1 chút. Thầy người ta hiền, không nghĩa là người ta sợ mình. Giữ lấy bài học này để sau này có được đời mới thì rán sống cho tốt, cho đẹp.

Thầy cho chơn linh ông ấy đi, Thầy cũng không hạch sách 1 tí gì, cũng không để các Chư Vị đánh vài roi để làm gương. Dầu gì, ông ấy cũng là chúng sanh! Chúng sanh thì ngu, tối và dốt! Vả lại những gì nó đang phá mình là nó đang làm lợi cho mình. Là người bình thường thì được hồng ân tha thứ nhưng là 1 phẩm sắc thì sẽ không được như vậy! Đừng có ý lại !